

[Kofod-Svendsen]

flere kommer i arbejde, og samtidig forbereder os til det indre marked. Vi må i hvert fald få lagt en strategi, så vi ikke alene har en meget kort horisont, men får lagt en strategi for de næste 2-3 år, så vi frem til 1. januar 1993 får den skatteinspirerede indkomstpølitik, som gør os mere forberedt til at få de maksimale fordele af det indre marked.

De bemærkninger, finansministeren kom med her, synes jeg var mere åbne, mere differentierede og mere lyttende end dem, skatteministeren kom med for 2 dage siden, og det er jeg kun tilfreds med.

Så skal jeg lige præcisere en enkelt del af min tale. Når jeg talte om privathospitaler, så var det ikke min mening, at vi skulle til at drøfte betalingshospitaler via finansloven. Det var mere idébetonet, at selvejende institutioner er et hjørne, som vi vil inddrage under finanslovforhandlingerne.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Hr. Henning Rasmussen har jo helt ret i, at man kan lave talsammenligninger på mange forskellige måder, og hvis man laver dem på den måde, hr. Henning Rasmussen foreslår omkring statsgælden, så er det rigtigt, at så ser det drabeligere ud, end hvis man laver den anden. Jeg sagde vist nok også, at det var derfor, jeg lavede den anden, for jeg sagde, at midt i bedrøvelsen havde jeg dog lyst til også at have lidt glæde, fordi man ikke skulle lade bedrøvelsen slå over i handlingslammelse.

Men jeg gentager gerne, at jeg synes, at statsgælden er et stort problem. Jeg synes, at udlandsgælden, statsgælden og arbejdsløsheden er de tre store problemer, vi har i vores økonomiske situation, og de er derfor i virkeligheden også med til at definere målene for det, vi skal arbejde med i de kommende måneder.

Jeg skal i øvrigt ikke kommentere alle hr. Henning Rasmussens bemærkninger, men vedstå, hvad jeg sagde omkring det at investere 3 mia. kr. i at sparke gang i økonomien. Det mener regeringen at vi har taget konsekvensen af ved de forslag, vi har fremsat. Det er så også klart, at det er vores position, når vi starter forhandlingerne, og det er dér, vi kan komme videre fra.

Nu skal vi ikke have en stor diskussion om en eventuel privatisering af en del af DONG eller hele DONG på et eller andet tidspunkt, men

jeg vil gerne medgive hr. Henning Rasmussen, at hvis vi skulle gøre det, så skulle det ikke bare være med udgangspunkt i det nuværende underskud, man skulle fastsætte prisen. Jeg er fuldt og helt enig i – og det mener jeg at have fortillfælde for at jeg har blik for – at så skal vi finde den rigtige pris, hvor vi ser på, hvad det er, staten sælger, også for så vidt angår fremtiden. Det sidste var ikke for at starte en ny debat. Men jeg vil i hvert fald ikke bare aflevere DONG, fordi det giver underskud for øjeblikket. Jeg er enig i, at DONG rummer fremtidige værdier.

Til hr. Jes Lunde vil jeg sige, at jeg er glad for hr. Jes Lundes læsning af finansloven, for vi har faktisk forsøgt at forklare nogle gange, at et karensdagsforslag ville have set helt anderledes ud. Så ville der have stået: I 1991 skal lønmodtagerne betale de 3 første arbejdsløshedsdage, og i 1992 skal lønmodtagerne betale de 5 første arbejdsløshedsdage, og vi laver så i øvrigt arbejdsløshedsugen om fra 6 dage til 5 dage, sådan at den svarer til normale forhold i 1990'erne. Sådan ville det have været udformet, og det står der lige præcis ikke. Og det er jo, fordi regeringen klart erkender og anerkender, at der er en sammenhæng mellem det, der skal aftales ved overenskomster, og de dagpengeregler, der gælder.

Man kan finde mange løsninger, hvor det ikke er lønmodtagerne, der betaler. Man kan også finde løsninger, hvor det er lønmodtagerne og arbejdsgiverne, der betaler i fællesskab. Og så kunne man selvfølgelig også finde løsninger, hvor det var lønmodtagerne selv, der betalte. Det var faktisk i det oplæg, vi lagde frem, lagt over til forhandling.

Nu er det så lagt ind i 4-parts-drøftelserne, og når det er færdigt i 4-parts-drøftelserne, vil det komme ind i de politiske forhandlinger, og så må vi se, om vi kan finde nogle modeller. Blandt mulighederne er forsikringsordninger, og de kan jo betales af arbejdsgiverne eller af lønmodtagerne eller af lønmodtagerne og arbejdsgiverne.

En anden mulighed kunne være ændrede ansættelses- og opsigelsesforhold. Det findes på en række virksomheder, hvor hjemsendelsesledighed ikke er et spørgsmål mellem de ansatte og a-kassen, men er et spørgsmål mellem virksomheden og de ansatte. Jeg kan finde et antal virksomhedsaftaler og overenskomster, hvor det er tilfældet. Det kunne vi ønske os udbredt.